

ΕΤΟΣ 60όν

22 Ιουλίου 2012

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 30 (3086)

Η ΘΕΪΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ἡ θαυμαστή ἴαση τῶν δύο τυφλῶν

Μετά τή θαυμαστή ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαίρου, καθώς ὁ Κύριος πορευόταν στήν οἰκία του στήν Καπερναούμ, δύο τυφλοί τόν ἀκολουθήσαν κρίζοντας πρός αὐτόν τά ἑξῆς: «Ἐλέησον ἡμᾶς, Υἱέ Δαυῖδ». Ὁ Κύριος, σύμφωνα μέ τήν τακτική πού ἀκολουθοῦσε κάποιες φορές, δείχνει νά ἀδιαφορεῖ γι' αὐτούς. Μόλις εἰσῆλθε στήν οἰκία πού διέμενε, εἰσῆλθαν καί οἱ τυφλοί ζητώντας ἐπίμονα νά τοὺς θεραπεύσει. Τότε μόνον ὁ Κύριος τοὺς θεράπευσε.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐξηγώντας τοὺς λόγους γιά τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος θεράπευσε τοὺς τυφλοὺς μέ αὐτό τόν τρόπο, κατ' ἀρχήν λέει ὅτι ἤθελε νά μᾶς παιδαγωγῆσει νά ἀποφεύγουμε τή δόξα ἀπό τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους. Ἀφοῦ ἡ οἰκία του ἦταν κοντά, τοὺς ὁδήγησε ἐκεῖ, γιά νά τοὺς θεραπεύσει κατ' ἰδίαν. Γι' αὐτό τὸ λόγο, ὅταν τοὺς θεράπευσε, τοὺς παρήγγειλε μέ αὐστηρὸ τόνο –«ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς»– νά μὴν ποῦν τὸ θαῦμα σέ κανέναν. Ὅμοίως, ἀφησε πρῶτα τοὺς τυφλοὺς νά τόν παρακαλέσουν πολὺ, καί μετὰ τοὺς θεράπευσε –κάτι πού ἔκανε σέ ἀρκετές περιπτώσεις– γιά νά μὴ δώσει τὴν ἐντύπωση ὅτι ἀπὸ μόνος του ἐπιδιώκει νά θαυματουργεῖ ἔχοντας κενόδοξο φρόνημα. Ἐπὶ αὐτῶν, ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τῶν τυφλῶν φάνηκε ὅτι ἦταν ἄξιοι νά θεραπευθοῦν.

Δέν θεραπεύει λοιπόν, οὔτε σώζει ὁ Κύριος μόνον χάρις στό ἔλεός του, διότι τότε θά ἔπρεπε ὄλους νά τοὺς ἔσωζε καί νά τοὺς θεράπευε, ἀλλὰ χρειάζεται ἐπίσης νά καταστήσουμε καί ἐμεῖς τὸν ἑαυτὸ μας ἄξιο τοῦ θείου ἐλέους.

Ἡ παιδαγωγία τῆς πίστεως

Οἱ δύο τυφλοὶ ἀποκαλοῦσαν τὸν Κύριο «υἱὸ Δαυῖδ», δηλαδή ἀπόγονο τοῦ Δαυῖδ. Μέ αὐτὸ τὸ χαρακτηρισμὸ ἔδειχναν ὅτι τὸν ἀποδέχονται ὡς τὸν ἀναμενόμενο Μεσσία. Ὁ Κύριος ὁμως δέν ἀρκέσθηκε σ' αὐτό. Ὁδηγώντας τους πρὸς

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. θ' 27-35)

Ὁ Χριστός θεραπεύει κάθε ἀσθένεια

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγοντι τῷ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοί, κράζοντες, καὶ λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς, Υἱέ Δαυΐδ. Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, προσῆλθον αὐτῷ οἱ τυφλοί, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πιστεῦετε, ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι· Λέγουσιν αὐτῷ· Ναί, Κύριε. Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων· Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν, γενηθήτω ὑμῖν. Καὶ ἀνεόχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Ὁράτε μηδεὶς γινωσκέτω. Οἱ δέ, ἐξεληθόντες, διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ. Αὐτῶν δὲ ἐξεροχόμενων, ἰδοὺ, προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφόν, δαιμονιζόμενον. Καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου, ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι, λέγοντες· Ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· Ἐν τῷ αἰχρονι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρῦσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

ψηλά καὶ διδάσκοντάς τους νὰ ἔχουν τὸ ὀρθὸ φρόνημα γιὰ τὸ πρόσωπό του, τοὺς ρώτησε ἂν πιστεύουν ὅτι μπορεῖ νὰ τοὺς θεραπεύσει. Δέν τοὺς ρώτησε ἂν πιστεύουν ὅτι μπορεῖ νὰ παρακαλέσει τὸν Θεὸ ἢ ὅτι ἡ προσευχὴ του ἔχει μεγάλη δύναμη, ἀλλὰ ἂν πιστεύουν ὅτι ὁ ἴδιος μπορεῖ μὲ τὴ δική του δύναμη νὰ τοὺς θεραπεύσει. Ὅταν ἐκεῖνοι ἔδωσαν θετικὴ ἀπάντηση καὶ ἔτσι παραδέχθηκαν τὴ θεϊκὴ του ἐξουσία, τότε μὲ τὸ λόγῳ του καὶ μὲ ἓνα ἀπλό ἄγγιγμα τοὺς θεράπευσε ἀμέσως.

Ἐάν αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὴν ἴση τῶν ὀφθαλμῶν τῶν δύο τυφλῶν, πολὺ περισσότερο ἰσχύει γιὰ τὴν θεραπεία μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν αἰώνιο θάνατο. Εἶναι ἀδύνατο νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν κόλαση, χωρὶς τὴν ὀρθὴ πίστη πρὸς τὸν Χριστό. Μόνον ὅσοι πιστεύουν ὀρθά στὸν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ, μποροῦν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ δεσμά τῶν παθῶν καὶ τοῦ σατανᾶ.

Ὁ Χριστός ὡς πηγὴ τῆς σωτηρίας

Ὁ Κύριος ρώτησε τοὺς τυφλοὺς ἂν πιστεύουν. Ἐπίσης, θεραπεύοντάς τους τοὺς εἶπε· « Ἐάν γίνει σέ σᾶς σύμφωνα μὲ τὴν πίστη σας». Στὴ συνέχεια, ὅταν τοῦ ἔφεραν ἓνα κωφάλληλο δαιμονισμένο, ὁ Κύριος τὸν θεράπευσε ἀπὸ τὸ δαιμόνιο καὶ τοῦ χάρισε τὴ σωματικὴ ὑγεία, χωρὶς νὰ ζητήσει τὴν πίστη του. Αὐτὸ τὸ ἔκανε, ἐπειδὴ δέν ἦταν ἐκεῖνος σέ θέση νὰ ἀπαντήσει, λόγῳ τῆς δεινῆς ψυχοσωματικῆς καταστάσεώς του. Τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ἄξιο ἰδιαίτερης προσοχῆς. Πηγὴ τῆς θεραπείας δέν εἶναι ἡ θετικὴ τοποθέτηση τῶν ἀσθενῶν ἀπέναντί του, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Ζηταίει τὴν πίστη, ἐπειδὴ σέβεται τὸ αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸς εἶναι πού σώζει καὶ πού χαρίζει τὴν θεραπευτικὴ καὶ σω-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐπροχώρησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τὸν ἀκολούθησαν δύο τυφλοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζαν, «Ἐλέησέ μας, υἱέ τοῦ Δαυΐδ». Μόλις δέ ἔφθασε εἰς τὸ σπίτι, ἤλθαν εἰς αὐτὸν οἱ τυφλοὶ καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέγει, «Πιστεῦτε ὅτι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ κάνω αὐτὸ πού ζητᾶτε;». Λέγουν εἰς αὐτόν, «Ναί, Κύριε». Τότε ἄγγιξε τὰ μάτια τους καὶ εἶπε, «Σύμφωνα μὲ τὴν πίστιν σας, ἄς γίνῃ». Καὶ ἄνοιξαν τὰ μάτια τους καὶ εἰς αὐστηρὸν τόνον τοὺς παρήγγειλε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε, «Προσέχετε, κανεὶς νὰ μὴ τὸ μάθῃ». Αὐτοὶ ὁμως μόλις ἐβγήκαν, τὸν διεφήμισαν εἰς ὅλην τὴν χώραν ἐκεῖνην. Ἐνῶ αὐτοὶ ἔβγαιναν, τοῦ ἔφεραν ἕναν ἄνθρωπον βωβὸν δαιμονισμένον. Καὶ ἀφοῦ τὸ δαιμόνιον ἐκδιώχτηκε, ἐμίλησε ὁ βωβός. Καὶ ἐθαύμασε ὁ κόσμος καὶ ἔλεγεν, «Τέτοια πράγματα δὲν ἐφάνησαν ποτέ εἰς τὸ Ἰσραήλ». Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγαν, «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος τῶν δαιμονίων βγάζει τὰ δαιμόνια». Καὶ περιήρχετο ὁ Ἰησοῦς ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριά καὶ ἐδίδασκε εἰς τὰς συναγωγὰς των καὶ ἐκήρυτε τὸ εὐαγγέλιον περὶ τῆς βασιλείας καὶ ἐθεράπευε κάθε ἀσθένειαν καὶ κάθε ἀδυναμίαν τοῦ λαοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τήρια χάρη του, ἐνῶ οἱ πιστοὶ ἀπλῶς ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους, γιὰ νὰ λάβουν δωρεάν τὴ σωτηρία ἀπὸ αὐτόν.

Μέσα στὴ μεγάλη σύγχυση πού ἐπικρατεῖ στὶς ἡμέρες μας διαφημίζεται ἐντέχνως καὶ ἡ ἰνδουιστικῆς προελεύσεως θεωρία περὶ δῆθεν θετικῆς ἐνέργειας, θετικῆς σκέψεως καὶ δυνάμεως. Οἱ ὑποστηρικτὲς αὐτῆς τῆς πληνεμένης θεωρίας ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει δυνάμεις, καὶ ἂν πιστεύει στὶς δυνάμεις του μπορεῖ νὰ κάνει τὰ πάντα. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν γίνεται κάποιο θαῦμα, ἴνευ ὅτι αὐτὸ συνέβη, ἐπειδὴ πιστεῦε ὁ ἄνθρωπος ὅτι θὰ γίνῃ. Ἀπαντώντας ὁ μακαριστὸς γέροντας Παῖσιος σ' αὐτὲς τὶς φλυαρίες ἔλεγε: «Πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐγωιστικὴ τοποθέτηση κρύβεται ἡ ἐνέργεια τοῦ διαβόλου. Μπλέκουν αὐτὸ πού εἶπε ὁ Χριστὸς "πιστεῦεις;" μὲ τὸ δικό τους "πιστεύω". Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινάει καὶ ὁλος αὐτὸς ὁ δαιμονισμὸς πού ὑπάρχει στὸν κόσμον. Σοῦ ἴνευ μετὰ "νὰ μὴ σέβῃσαι οὔτε μεγάλο οὔτε μικρό, γιὰ νὰ ἀποκτήσεις προσωπικότητα". Κάνουν θεὸ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ ἀπογυμνώνονται ἀπὸ τὴ θεία χάρη. Μὲ κάτι τέτοιες θεωρίες κοιτάζουν νὰ ξεγελάσουν τὸν κόσμον».

Ὁ Κύριος στὸ Εὐαγγέλιον τόνισε ὅτι χωρὶς Αὐτόν δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτε· δηλαδὴ τίποτε τὸ ὁποῖο παράγει καρποῦς πού μπορούν νὰ περάσουν στὴν αἰωνιότητα. Θεμέλιο τῆς σωτηρίας μας εἶναι ἡ ταπείνωση. Μόνον μας μόνο ἁμαρτίες μπορούμε νὰ κάνουμε. Ὅλες οἱ θλίψεις καὶ οἱ συμφορὲς μας θὰ βροῦν τέλος, ὅταν κωνέψουμε τὴν ἀλήθεια ὅτι τίποτε τὸ ἀγαθὸ δὲν πηγάζει ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεὸ, τὸν Κύριον Ἰησοῦ Χριστό.

Ἄρχιμ. Π. Κ.

22 Ιουλίου 2012: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Μαρίας τῆς Μαгдаλινῆς τῆς καλλιπαρθένου μυροφόρου (α΄ αϊ.),
Μαρκέλλης παρθενομάρτυρος.
Ύχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. ιε΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ΄ 27-35.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Ιουλίου, Η΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. α΄ 10 - 17 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ΄ 14-22.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στή θεία Γραφή λέγεται βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἢ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ Ἄγγελος, ὅταν φέρῃ τὸ οὐράνιο μήνυμα στὴν παρθένο Μαρία, συνδέει τὴ βασιλεία αὐτὴ μὲ τὸ θεῖο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ λέει ὅτι θά εἶναι ἀτελεῦτητη· «τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος». Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀρχίζοντας τὸ ἔργο του, κηρύττει τὸν ἐρχομὸ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· «ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Ποιά εἶναι λοιπὸν καὶ τί εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Εἶναι ἡ ἀσύγχυτη ἐνότητα καὶ κοινωνία τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ σέ προέκταση ἢ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, κι αὐτῶν σάν προσώπων. Μόνο τὰ πρόσωπα, σάν ἐλεύθερες ὑπάρξεις, μποροῦν νά κάνουν κοινωνία, γιατί αὐτὸ πού λέμε κοινωνία δέν εἶναι ἓνα τεχνητὸ ἄθροισμα ἀτόμων, ἀλλὰ μιὰ ἐλεύθερη σχέση καὶ ἐνότητα προσώπων. Αὐτὰ τὰ πρόσωπα εἶναι ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ ἓνας Θεός στὸν οὐρανὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι στὴ γῆ. Ἐδῶ πρέπει νά προσθέσουμε καὶ τοὺς ἀγγέλους, γιατί καὶ οἱ ἄγγελοι εἶναι πνευματικές προσωπικές ὑπάρξεις. Ἡ κοινωνία λοιπὸν τοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀγγέλων εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὅχι ἓνα ὁποιοδήποτε καθεστῶς πολιτικοῦ καὶ ἐγκοσμοκρατικοῦ τύπου, ἀλλὰ μιὰ ἐλεύθερη κοινωνία προσώπων. Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἐκκλησία· ἡ εὐχαριστιακὴ σύναξη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἐπισκόπου Διονυσίου Λ. Ψαριανοῦ (Μητρ. Κοζάνης), *Ἡθεία Λειτουργία*, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, πλ. 210.7272.331. Διευκρίφωση, πλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
